



MEHMET EROĞLU • Mermer Köşk

İletişim Yayınları 2419 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 412

ISBN-13: 978-975-05-2131-7

© 2017 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2017, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Suat Aysu

KAPAK İLLÜSTRASYONU Ethem Onur Bilgiç

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Aybars Yanık

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 22749

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak, No: 6/3
Bağcılar, İstanbul Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

MEHMET EROĞLU

Mermer Köşk



MEHMET EROĞLU 1948'de İzmir'de doğdu. 1971 yılında ODTÜ'den mezun oldu. Aynı dönemde, 12 Mart Darbesi ardından kurulan Sıkıyönetim Mahkemesi'nce altı yıl hapse mahkûm edildi. 1974 yılındaki genel afftan sonra yazmaya başladı. İlk romanı *İssizliğin Ortası*, 1979 Milliyet Roman Ödülü'nü kazanmasına karşın 12 Eylül sıkıyönetim döneminde solcu ve antimilitarist unsurlar taşıdığı gerekçesiyle yayımlanamadı. Romanları ancak 1984 yılından itibaren basılabildi. Milliyet Roman Ödülü'nün ardından Madaralı Roman Ödülü ve Orhan Kemal Roman Armağanı'nı da kazanan *İssizliğin Ortası* ve *Geç Kalmış Ölü'yü* sırasıyla, *Yarım Kalan Yürüyüş* (1986), *Adım Unutan Adam* (1989), *Yürek Sürgünü* (1994) adlı romanlar izledi. Mehmet Eroğlu 1994-2000 yılları arasında senaryo yazımı ve müzik çalışmaları nedeniyle romana ara verdi. Bu dönemin ardından *Yüz: 1981* (2000), *Zamanın Manzarası* (2002), *Kusma Kulübü* (2004), *Düş Kırgınları* (2005), *Belleğin Kış Uykusu* (2006), Fay Kırığı Üçlemesi'nin ilk kitabı *Mehmet* 2009, ikinci kitap *Emine* 2011 yılında, son kitap *Rojin* ise 2013 yılında yayımlandı. Yazarın Gezi Direnişi sırasında geçen 9,75 *Santimetrekare* adlı kitabı ise 2014 yılında yayımlandı. Eroğlu'nun öğrencileri tarafından kitaplarından seçilmiş *Edebi Aforizmalar* (2016) adlı bir kitabı daha vardır.

Mehmet Eroğlu'nun senaryo çalışmaları, televizyon için yazdığı dizilerin (*Sızı*, *İssizliğin Ortası*, *Tutku*) yanı sıra, 1996 yılında İstanbul Film Festivali'nde En İyi Türk Filmi ve FIPRESCI (Uluslararası Sinema Eleştirmenleri Federasyonu) ödülleri kazanan *80. Adım* ve 1997 Antalya Altın Portakal Jüri Özel Ödülü ile 1997 Adana Altın Koza En İyi 3. Film Ödülü'nü kazanan *Solgun Bir Sarı Gül* gibi sinema filmi senaryolarını da içermektedir.

BİRİNCİ KİTAP

(AŞK)

“İnsan, nasıl Tanrının var olmasıyla yetinmez,
onun tek olmasını da dilerse, aşkının da öyle olmasını ister.
Ama nedense aşkın Tanrı’dan önce icat olduğunu unuttur...”

Birinci Bölüm

- 1 -

Evet, emindi; bahardan çok mayısın habercisi olduğu için seviyordu nisanı. Öykü, köşkün gösterişli ön cephesini bir çift şefkatli kol gibi saran balkona açılan, dört bükümlü, Fransız stili yüksek kapıya doğru yürürken sanki mayısla kucaklaşacakmış gibi neşeliydi. “Dün kırk altı; bugün kırk beş...” Güneydoğu’da, bir kasabada askerlik yapan yeğenin terhis edilmesini bekleyen Remzi gibi gün sayması komikti ama sabahları dudaklarında vaat dolu bir mırıltıyla dönüşen rakamlar ona umutlu bir mutluluk veriyordu. Çıplak ayağı, yatağı çevreleyen uzun tüylü yumuşak halıdan sonra mermer zemine temas edince hoş bir duyguyla ürperdi. Duş alırken gece gördüğü rüyayı hatırlayınca banyodan aceleyle fırlamış, havluya sarınmamıştı. Saçlarından süzülen sular omuzlarından, sırtından, kalçalarından yere damlıyordu. Ayağının altındaki mermerin kayganlaşmasına aldırmadan ilerledi ve son iki haftadır her sabah yaptığı gibi kapının yanındaki pencereye yaslanıp çocuksu merakla yüklü bakışlarını havuzun arkasındaki erguvan ağaçlarına çevirdi. On gündür, bütün yıl beklediği o büyüleyici pembe renge görme umuduyla uyaniyordu. On sekiz yıl önce, Ezgi’nin ha-

valar serinlediğinde de yüzebilmesi için tasarlanan ve havuzun üzerine her eylül sonunda geçirilip mayıs başında tekrar toplanan portatif cam yapı, güneş ışıklarını bir ayna gibi yansıtarak gözünü alıyor, ağaçların dallarını gümüşü bir cilayla kaplayıp belirsizleştiriyordu. Gözlerini kısıtı: Hayır, baharı onaylayacak o gizemli pembeden yine haber yoktu. Sabahları onu aldatmayı alışkanlık haline getiren umudunu kapıda bırakarak hızlı adımlarla banyoya geri döndü, havluyu aldı, vücuduna sararak gece uyumadan önce verdiği kararı doğrulatmak istercesine, bu kez tatlı bir öfkeyle pencereye yürüdü. Bu yılki partide masaların geniş çim düzlüğü çevreleyen söğütlerin doğu tarafında kurulmasını önerecekti. Biliyordu, Neli önce katılmayacak, karşı çıkacak ama fikrin iyi olduğunu sonunda kabul edecekti: İtirazları duyabiliyordu: “Kızım, evden çok uzak! Davetin merkezi mutfaktan kopacak, servis zorlaşacak. Sen anneni dinle...” Ama hem geceyle birlikte ortaya çıkacak ışıltılı Boğaz manzarası hem de saat yirmi bir onda atılacak havai fişeklerin gökyüzünün ağaçlardan kurtulduğu kısmından yükseleceği için daha uzun seyredilebilecek olması, bu zahmete değecekti. “Üç ya da dört ilave garson sorunu çözer...” Bahçeyle ilgili her konuda son ve kesin söz sahibi annesini ikna etmek için vereceği cevabı bulmanın mutluluğuyla kollarını iki yana açtı. Yatağın karşısındaki, çerçevesi altın varakla kaplı antika boy aynasında görünen yarı çıplak bedenini, postürünü, yuvarlak omuzlarını, uzun, beyaz boynunu, ışıltılı gözlerini, kısacası kendini, odasını, bu köşkü, ailesini ve tabii bunların tümünü kucaklayıp sarmalayan o harika hayatını seviyordu. İçini dolduran güven duygusunun coşturduğu neşeye geri döndü. Kahvaltıya geç kalmamalıydı. Ancak bakışları komodinin üzerindeki parlak, beyaz kartona rastlayınca sevinci gölgeleniverdi. Neden odaya getirmiş, neden yırtıp atmamıştı ki? Aynadaki kadını bırakarak komodine doğru iki adım attı. Gece göz ucuyla baktığı davetiye bıraktığı yerde duruyordu. “Neslihan Hanım, sevgili validem, bak! Suzan bile âşık olmuş!” Ezgi, artık evde kaldığı düşünülen kuzenlerinin önceki gün Neli'nin yorum yapmadan verdiği evlilik haberini duyar duymaz ona dönerek alaycı

bir tavırla gülümsemiş, ardından her sözcüğü ayrı ayrı vurgulayarak böyle demişti.

Kendisinden bile gizlenen o sinsî eksiklik duygusu, o acısız hüznü habersiz yayılan bir gölge gibi az önceki mutluluğunun yerini aldı: Otuz dört yaşın kapısını aralamasına kırk beş gün kalmıştı; aşk dışında her şeyi vardı... Birkaç adım attı, tekrar yansımaya yaklaştı. Suzan'ın bile bulduğu aşk, sanki bilmediği bir dildeki, telaffuz edemediği yabancı bir sözcüğe benziyordu. Ezgi'nin Floransa'ya gitmeden önce açtığı serginin tanıtımı için hazırladığı o itici afişin üstüne, âşık olmayanları teselli edercesine, gotik harflerle yazdığı cümleyi –aforizmayı andıran sözlerin amcasına ait olduğuna emindi– tekrarlararken buldu kendini: “Aşk, sadece saflar ve budalalar için bir mutluluk arzusudur.” Bakışlarını aynadaki yarı çıplak ikizinden ayırmadan biraz geriye, yatağa doğru çekildi. Şu gözlerle mi? Hayır, ne saftı ne de budala! Her ne kadar küçültücü, kendine yakıştırmadığı bu sıfatlardan uzak durmaya kararlı olsa da banyoya dönerken aklında yeni sorular vardı: Ya Ezgi'nin –ne zaman aşktan söz edilse alaycı bir tavırla mutlaka–tekrarladığı gibi, âşık olmadığı, olamadığı için hayıflanmıyor, sadece elde edemediği için öfkeleniyorsa? Ailenin “genetik sınırsız sahip olma” isteğinin doyurulmaması! Ablasını iğneleme fırsatını hiç kaçırmayan sivri dillinin sözlerinde gerçek payı var mıydı? Doğduğundan beri istediği her şeye kolayca sahip olan birisi için katlanılması zor bir durum olurdu bu diye düşündü. “Tutku eksikliği! Bence kızımızın sorunu bu!” Belki de piyano hocasının yıllarca önce ders vermektan vazgeçtiğini annesine bildirirken –salondaki gölgelere saklanıp– utanarak vurguladığı bu kişilik özelliğiydi sorun. Tutku eşittir acı: Yüzünü buruşturdu: Acı çekmekten hep korkmuştu. Şanslı ablasının aksine yazgısı hastalıkla biçimlenen Ezgi, onun acı çekmesini bilmediğini söylemez miydi? Granit kaplı geniş tezgâhın üzerine yan yana dizilmiş kremlerin arasından vücut sütüne uzandı. Kaygılar insanı aşktan uzak tutar mı, sorusuna yine Ezgi'nin öfkeli sesi cevap verdi: “Narsistler kendilerinden başkasını sevemezler...” Karar vermesi uzun sürmedi: Küçük ca-

dı ne derse desin, kendini beğeniyor olması narsist olduğunu kanıtlamazdı.

Yarım saat sonra geç kaldığı kahvaltıya katılmak için telaşlı adımlarla merdivenlerden inerken her yıl –yazı da karşılayan– geleneksel doğum günü partisinin sevincini bölerek keyfini kaçırın o mutsuzluğu çoktan geride bırakmıştı. Etrafını ve hayatını çevreleyen sevecen, şefkatli ve sarsılmaz güven duygusu onu her türlü mutsuzluğa karşı koruyacak kadar güçlüydü. Tırabzanına tutunarak inen kişiyi köşkün sahibi kılan merdivenleri ikişer ikişer adımlarken aklında tek şey vardı: On beş gün süren yurtdışı yolculuğundan dün gece, geç saatte dönen babasını köşkten ayrılmadan yakalamak.

İki yanını abanoz küpeşte giydirilmiş ferforje tırabzanların süslediği görkemli merdivenler, geçen yüzyılın başında köşk yapılırken İtalya'dan getirtilen mermerlerle kaplanan, görüntüsüyle bir tabloyu andıran antreye iniyordu. Evi ikiye ayıran bu geniş, daire şeklindeki boşluk, gösterişli ahşap kapıdan gireni kucaklamaya hazırlanan hilal şeklindeki renkli bir motifle süslenmişti. Bordo renginde mermer ve pirinçten oluşan motifin tam üzerinde, Neslihan Hanım'ın müzayedede kıyasıya rekabetten sonra bir servet ödeyerek aldığı ve altı metre uzunluğundaki bir zincirle, bin bir zorlukla tavana asılan antika avize sallanıyordu. Antrenin sağ tarafında biri misafir, diğeri yemek davetleri için kullanılan iki geniş salon, sol tarafında ise genişliğinden dolayı oda diye adlandırılmayacak bir oturma mahalli, ortasına bilardo masanın yerleştirildiği kütüphane ve kış bahçesine dönüştürülen camlı kahvaltı balkonu yer alıyordu. Her iki kapının yanında Neslihan Hanım'ın, köşkün iç bölümlerine açılan geçitleri koruyan muhafızları hatırlatan, sayısız dekorasyon dergisine konu olmuş, ünlü Çin vazoları duruyordu.

Merdivenin son basamağında annesi tarafından onu çağır-
mak için yukarıya yollanan Kevser Bacı'ya rastladı ancak adımlarını yavaşlatmadan kadına gülümseyip güneye bakan duvarı yıkılarak cam bir bölmeyle bahçeyle bütünleştirilen kahvaltı odasına yöneldi.